

get om på denne måde at sidestille bogføringsovertrædelser med berigelsesforbrydelser som underslæb, bedrageri, mandatsvig og skyldnersvig. Rådet har forståelse for de af udvalget fremhævede vanskeligheder ved at føre bevis for de til berigelsesforbrydelser hørende objektive og subjektive momenter, når en virksomheds regnskabsmateriale lægger hindringer i vejen for en klarlæggelse af forløbet. Der er på den anden side åbenbare betænkeligheder ved at søge bogføringsovertrædelser sat i klasse med berigelsesforbrydelser, således at politiet og anklagemyndigheden kan nøjes med at slå ned på de lettest tilgængelige oplysninger, nemlig dem der vedrører mangelfuld bogføring m.v., og vente sådanne forhold bedømt lige så strengt, som hvis der var ført bevis for berigelsesforbrydelser. Selvom bogføringsovertrædelser kan være af betydelig grovhed og undertiden skabe en formodning om uredeligt forhold, forekommer det ikke straffelovrådet sandsynligt, at der ved domstolene vil blive idømt langvarige straffe for bogføringsovertrædelser.

Straffelovrådet har overvejet, om de af udvalgsforslagets § 302, stk. 1, omfattede forhold kan inddeles således, at der opstilles to forskellige strafferammer for fortsættelige forhold. En sådan deling af gerningsbeskrivelser frembyder imidlertid vanskeligheder.

Det er straffelovrådets konklusion, at man foreslår et fælles strafmaksimum på 1 års fængsel. Om nogle enkeltheder vedrørende udformningen af § 302 bemærkes følgende:

De i stk. 1, nr. 3, nævnte forhold (undladelse af at angive eller specificere poster) vil efter straffelovrådets opfattelse være omfattet af stk. 1, nr. 2 (undladelse af at føre bøger eller udfærdige regnskab på den foreskrevne måde) og behøver derfor ikke at være særskilt nævnt.

2.4. Bestemmelsen i § 302 skal efter forslaget omfatte tilfælde, hvor handlingen eller undladelsen er egnet til at medføre betydeligt formuetab eller i øvrigt er af særlig grov karakter. I den forbindelse er der under straffelovrådets drøftelser blevet peget på, at udtrykket »egnet til at medføre betydeligt formuetab« på den ene side ofte – men ikke altid – vil angive et tilfælde, der er særlig groft. Det har også været berørt, at udtrykket på den anden side kunne tænkes at blive opfattet som indeholdende en begrænsning til

formuetab for private interesser. En sådan begrænsning ville efter rådets opfattelse være uheldig. Indtrædelsen af eller faren for betydeligt tab såvel for private som for det offentlige bør efter rådets opfattelse kunne gøre en overtrædelse særligt grov. Rådet vil derfor foretrække, at lovtæksten anvender udtrykket »den, som under omstændigheder, der kendetegner forholdet som særligt groft ...«.

Herved vil man også kunne klare det problem i forhold til straffebestemmelser i særlovgivningen, som udvalget som økonomisk kriminalitet har påpeget i betænkning nr. 1066/1986, side 134.

2.5. Straffelovrådet kan tiltræde, at strafferammen i § 296 bør være den samme som for de alvorligste bogføringsovertrædelser. I overensstemmelse med det, som er anført under pkt. 2.3., bør strafmaksimum i § 296, stk. 1, ændres fra fængsel i 2 år til fængsel i 1 år.

2.6. Udvalget fremhæver, at nogle af de forhold vedrørende bøger og regnskaber, der foreslås nævnt i § 302, for tiden er omfattet af § 175. For at markere, at sådanne forhold ikke bør være omfattet af begge bestemmelser, men alene være strafbare efter § 302, foreslås det i udvalgets betænkning, at ordene »lov eller« skal udgå af § 175. Udvalget er opmærksomt på, at de tilfælde af forsætligt urigtig lovpligtig bogføring, der flyttes fra § 175 til § 302, herved får et lavere strafmaksimum end det maksimum af 3 års fængsel, der er nævnt i § 175. Det sidstnævnte maksimum vil bl.a. gælde urigtigheder med hensyn til private bøger, der ikke føres ifølge lov men i hehold til et »særligt pligtforhold«, skønt forseelser med hensyn til lovpligtige bøger gennemgående må formodes at være de groveste. Det er imidlertid ikke anset for muligt i forbindelse med udvalgets arbejde at udarbejde forslag om en vidererækkende ændring af § 175, hvis afgrænsning ikke i alle henseender er klar.

Det har også ligget uden for straffelovrådets muligheder at stille forslag om en nærmere revision af § 175. Rådet er mest tilbøjeligt til at foreslå, at ordene »lov eller« i denne omgang bliver stående i § 175, bl.a. fordi det ikke er let at tage stilling til, om disse ord i § 175 – der står i straffelovens kap. 19 om forbrydelser vedrørende bevismidler –